

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/294/2015
Identifikačné číslo spisu: 4013200310
Dátum vydania rozhodnutia: 19.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4013200310.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci žalobcu: X. A., nar. XX.XX.XXXX, K., zast. advokátom JUDr. Tiborom Nagyom, Kukučínova 8 Nové Zámky, proti žalovanému: Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava (pôvodne: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre, Piesková 32, Nitra), v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-NR-OPP3-101-001/2013 zo dňa 04.03.2013, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/21/2013-59 zo dňa 12. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/21/2013-59 zo dňa 12. mája 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-NR-OPP3-101-001/2013 zo dňa 04.03.2013, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a rozhodnutie o priestupku vydané Okresným riaditeľstvom PZ v Leviciach č.:ORPZ-LV-OPP1-P-27/2012 zo dňa 08.01.2013 bolo potvrdené.

V dôvodoch rozsudku krajský súd uviedol, že predmetom konania pred ním bolo preskúmanie zákonnosti a postupu rozhodnutia žalovaného, pričom žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán rozhodovali výlučne v zmysle zákona č. 244/2006 Z. z. o občianskych preukazoch a v tej súvislosti podľa zák. č. 372/1990 o priestupkoch.

Predmetom správneho konania správnymi orgánmi teda nebola skutočnosť, či žalobca stratil dôvodne alebo nedôvodne štátne občianstvo, pričom z tejto skutočnosti a teda preukázanej straty štátneho občianstva vychádzali na základe písomného oznámenia Obvodného úradu Nitra, odboru všeobecnej

vnútornej správy (č. 1. 41) priestupkového spisu zo dňa 27.10.2011, podľa ktorého bolo prvostupňovému správneému orgánu oznámené, že žalobca podľa § 9 ods. 1 písm. b/ zák. č. 40/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov stratil štátne občianstvo dňom 19.07.2011 z dôvodu nadobudnutia štátneho občianstva cudzieho štátu.

S poukazom na v rozsudku citované ustanovenia zákona občianskych preukazoch (§ 2 ods. 1, § 10 ods. 1 písm. b/, § 11 ods. 1 písm. h) bolo podľa krajského súdu nepochybná povinnosť žalobcu pri strate štátneho občianstva a to neodkladne občiansky preukaz odovzdať Okresnému riaditeľstvu PZ, pričom táto povinnosť žalobcovi vyplýva priamo zo zákona a je logické, že sa vzťahuje na každého občana, ktorému bol v minulosti predmetný občiansky preukaz vydaný a súčasne nastala skutočnosť súvisiaca so vznikom neplatnosti občianskeho preukazu.

Podľa krajského súdu bolo by nelogické, aby bývalý občan rovnako ako súčasný občan nemali totožnú povinnosť na odovzdanie neplatného občianskeho preukazu, prípadne strpenie povinnosti na jeho odňatie.

Prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný teda pri svojich rozhodnutiach vychádzali z platných zákonných ustanovení, ktoré jednoznačne ukladajú povinnosť občanovi pri strate štátneho občianstva vrátiť občiansky preukaz a za nespĺnenie tejto povinnosti je nepochybne možné uložiť pokutu podľa ustanovenia § 14 ods. 2 zák. č. 224/2006 Z. z.

Nakoľko krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutia oboch správnych orgánov boli v súlade so zákonom, resp. nebolo zistené pochybenie v súvislosti s ich konaním a rozhodovaním, krajský súd dospel k záveru, že podaná žaloba nie je dôvodná a preto ju podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

II.

Odvolanie žalobcu a vyjadrenie žalovaného k nemu

Žalobca vo včas podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu poukazuje na skutočnosť, že počas súdneho konania žalobca poukázal na dve alternatívy posúdenia otázky, ktorú žalobca považuje v predmetnom konaní za ústrednú, a to otázku straty štátneho občianstva žalobcu.

Prvou alternatívou je, že žalobca je naďalej štátnym občanom Slovenskej republiky, t. j. občanom s dvojitém štátnym občianstvom. Žalobca pri tejto alternatíve vychádza z uznesenia č. k. 15S/21/2013-37 zo dňa 27.05.2013, ktorým bolo predmetné súdne konanie prerušené do právoplatnosti skončenia konania začatého na Ústavnom súde Slovenskej republiky, sp. zn.: PL.ÚS. 11/2012, ktoré sa týkalo namietaných ustanovení zákona č. 40/1993 Z.z. o štátnom občianstve. Ústavný súd však vo veci nerozhodol, pretože pri hlasovaní nebolo dosiahnuté kvórum. Žalobca túto skutočnosť považuje za významnú z toho dôvodu, že podľa žalobcu možno usudzovať, že značná časť ústavných sudcov považuje za namietané ustanovenia za protiústavné, a tým pádom by bol žalobca naďalej štátnym občanom Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu žalobca v odvolaní uvádza, že v prípade tejto alternatívy je celé predmetné konanie, ako aj napadnuté rozhodnutie krajského súdu bezpredmetné.

Druhá alternatíva predstavuje situáciu, keď žalobca stratil štátne občianstvo Slovenskej republiky a teda by sa malo na žalobcu hľadieť ako na cudzinca. V tomto prípade žalobca kladie otázku kompetencie krajského súdu ako aj orgánov Policajného zboru, ktoré vo veci konali a na nežiaduci stav spôsobujúci právnú neistotu, keďže by sa dalo podľa žalobcu usudzovať, že v podmienkach Slovenskej republiky je rozdiel medzi cudzincom a cudzincom. Keďže v predmetnom konaní orgány štátnej správy ako aj konajúci súd hľadeli na žalobcu ako na cudzinca, namieta žalobca, že ustanovenia na základe ktorého bola žalobcovi uložená pokuta, oslovujú a ukladajú povinnosť občanovi Slovenskej republiky, ktorým však žalobca podľa názoru krajského súdu a konajúcich správnych orgánov nie je a teda má žalobca za to, že z formulácie predmetného ustanovenia zákona o občianskych preukazoch cudzincovi nevyplýva povinnosť konať.

S týmito otázkami sa podľa žalobcovho odvolania krajský súd nevysporiadal. Z tohto dôvodu žalobca považuje predmetný rozsudok krajského súdu za nedostatočne odôvodnený a taktiež namieta, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a teda jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby najvyšší

súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcu sa žalovaný vyjadril vo vyjadrení zo dňa 16.10.2015. Žalovaný je toho názoru, že v konaní o preskúmanie predmetného rozhodnutia bolo úlohou prvostupňového súdu preskúmať zákonnosť uvedeného rozhodnutia a postupu správneho orgánu, teda či rozhodnutie o uložení sankcie za spáchaný priestupok bolo vydané v súlade so zákonom, nie však skutočnosť, či žalobca stratil, alebo nestratil slovenské štátne občianstvo.

Žalovaný uviedol, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom krajského súdu a preto ho navrhol potvrdiť.

III.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný rozhodnutím č.: KRPZ-NR-OPP3-101-001/2013 zo dňa 04.03.2013 zamietol odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu o priestupku vydanom Okresným riaditeľstvom PZ v Leviciach č.:ORPZ-LV-OPP1-P-27/2012 zo dňa 08.01.2013 a toto potvrdil. Uviedol, že predmetným prvostupňovým rozhodnutím bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 14 odsek 1), písm. h) zákona o občianskych preukazoch, za čo mu bola § 14 ods. 2) citovaného zákona uložená sankcia:

pokuta vo výške 33,- € a súčasne mu bola uložená povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16,- €. Po podaní odvolanie žalovaný toto preskúmal a dospel k záveru a o potrebe zamietnutia odvolania žalobcu a potvrdenia napadnutého rozhodnutia o o priestupku.

V dôvodoch rozhodnutia žalovaný uviedol, že dňa 04.11.2011 Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, odbor poriadkovej polície, oddelenie dokladov v Leviciach obdržalo oznámenie z odboru všeobecnej vnútornej správy Obvodného úradu v Nitre č. X/2011/01089 zo dňa 27.10.2011 o strate štátneho občianstva Slovenskej republiky žalobcu.

Z tohto oznámenia vyplýva, že strata štátneho občianstva Slovenskej republiky podľa § 9 ods. 1 písm. b) zákona o štátnom občianstve nastala dňa 19.07.2011, kedy žalobca nadobudol štátne občianstvo cudzieho štátu. Žalobca bol viac krát vyzvaný oddelením dokladov odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach, aby svoj občiansky preukaz č. SJ 973192 neodkladne odovzdal v zmysle § 11 ods. 1 písm. h) zákona č. 224/2006 Z.z. o občianskych preukazoch s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 1 písm. a) tohto zákona, no túto povinnosť si žalobca nespĺnil, čím sa dopustil spáchania priestupku podľa § 14 ods. 1 písm. h) zákona o občianskych preukazoch.

Žalovaný uviedol, že mal za to, že na základe konania o priestupku a ústneho pojednávania bol prvostupňovým správnym orgánom spoľahlivo zistený a objasnený skutočný stav veci a konanie obvineného z priestupku bolo dostatočne preukázané tým, že žalobca si ako držiteľ občianskeho preukazu nespĺnil povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. h) zákona o občianskych preukazoch s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 1 písm. a) citovaného zákona a týmto jeho konaní bola naplnená skutková podstata priestupku podľa § 14 ods. 1 písm. h) zákona o občianskych preukazoch.

V odôvodnení rozhodnutia žalovaný poukázal na ustanovenia § 9 ods. 1 písm. b) zákona o štátnom občianstve, § 10 ods. 1 písm. a), § 11 ods. 1 písm. h), §14 ods. 1 písm. h) o občianskych preukazoch, pričom dospel k záveru, že námietky, ktoré uviedol žalobca v odvolaní nepovažuje za dôvodné a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu považuje za dôvodné a zákonné.

Námietku žalobcu, že nikomu nemožno odňať štátne občianstvo proti jeho vôli, ako aj skutočnosť, že do dnešného dňa neobdržal žiadne rozhodnutie o prepustení zo štátneho zväzku SR, resp. úradný záznam o tom, že nie je občanom SR žalovaný vyhodnotil za irelevantnú, nakoľko žalobcovi nikto štátne

občianstvo Slovenskej republiky neodníma.

Z oznámenia z odboru všeobecnej vnútornej správy Obvodného úradu v Nitre č. X/2011/01089 zo dňa 27.10.2011 o strate štátneho občianstva Slovenskej republiky jednoznačne vyplýva, že žalobca dňa 19.07.2011 stratil štátne občianstvo Slovenskej republiky z dôvodu nadobudnutia cudzieho Štátneho občianstva na základe výslovného prejavu vôle podľa § 9 ods. 1 písm. b) zákona o štátnom občianstve. Podľa § 9 ods. 16 citovaného zákona štátny občan Slovenskej republiky stráca štátne občianstvo Slovenskej republiky dňom, ktorým na základe výslovného prejavu vôle, ktorým je žiadosť, vyhlásenie alebo iný úkon smerujúci k nadobudnutiu cudzieho štátneho občianstva, dobrovoľne nadobudne cudzie štátne občianstvo.

Žalovaný poukázal na to, že Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Leviciach si zabezpečilo uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky číslo PL.ÚS 11/2012-26, z ktorého vyplýva, že Ústavný súd Slovenskej republiky týmto svojím uznesením zo dňa 04.07.2012 prijal návrh poslancov na začatie konania o súlade ustanovení § 9 ods. 1 písm. b), § 9 ods. 16), § 9 ods. 1 písm. d) a § 9b ods. 2) zákona č. 40/1993 Z.z. o štátnom občianstve Slovenskej republiky v znení zákona č. 250/2010 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1993 Z.z. o o štátnom občianstve Slovenskej republiky s čl. 5 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 2 až 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 4 písm. a) a písm. c) a čl. 11 Európskeho dohovoru o občianstve na ďalšie konanie. Ústavný súd v súvislosti s rozhodovaním o návrhu skupiny poslancov na pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení zákona o štátnom občianstve, nevyhodnotil dôvody uvádzané navrhovateľmi za také významné, že by zakladali dôvod na uplatnenie výnimočnej právomoci ústavného súdu, a preto návrhu skupiny poslancov na pozastavenie účinnosti označených ustanovení zákona o štátnom občianstve nevyhovelo. Z uvedeného je teda zrejmé, že ustanovenie § 9 ods. 1 písm. b) a § 9 ods. 16 zákona o o štátnom občianstve je platné a účinné.

K námietke žalobcu, že novelizáciou zákona č. 40/1993 Z.z. o štátnom občianstve, zákonom č. 250/2010 Z.z. bolo porušené ustanovenie čl. 5 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, žalovaný uviedol, že uvedenú námietku považuje za námietku, ktorá nemá vplyv na rozhodnutie, nakoľko žalovaný nie je vecne príslušný vyjadrovať sa k prípadným možným vzniknutým nedostatkom vyplývajúcich z platných a účinných zákonov.

K námietke žalobcu, ktorou spochybnil postup správneho orgánu v predmetnej veci, nakoľko: “viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy podľa žalobcu neznamena výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení“, pričom poukázal na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky, na neverejnom zasadnutí prijal na ďalšie konanie návrh skupiny 30 poslancov Národnej rady SR, aby preskúmal zákonosť zákona o štátnom občianstve, avšak ku dnešnému dňu nerozhodol, z toho dôvodu v súlade s ust. § 29 ods. 1 a ust. § 40 ods. 1 časť prvej vety zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov navrhol konanie prerušiť, až do právoplatného rozhodnutia o predbežnej otázke, žalovaný uviedol, že rozhoduje na základe zákona č. 224/2006 Z.z. o občianskych preukazoch s poukazom na zákon č. 40/1993 Z.z. o štátnom občianstve, ktoré sú stále platné a účinné, a z ktorých v čase spáchania a rozhodovania o priestupku jednoznačne vyplýva akým spôsobom občan môže stratiť štátne občianstvo Slovenskej republiky ako aj povinnosť takéhoto občana na úseku občianskych preukazoch. Z tohto hľadiska žalovaný konanie o v budúcnosti možnej zmene zákona nepovažuje za predbežnú otázku, ktorej výsledok posúdenia je nevyhnutným predpokladom rozhodnutia vo veci.

K námietke žalobcu, že správny orgán mal vec podľa § 60 ods.3 zákona uložiť záznamom s poukazom na § 59 ods. 4 zákona, (podľa ktorého objasňovanie priestupku sa skončí spravidla do jedného mesiaca odo dňa, keď sa správny orgán o priestupku dozvedel), s poukazom na to, že konajúcemu orgánu štátnej správy zo strany Obvodného úradu sa nepodarilo v lehote určenej v ust. § 59 ods. 4 zistiť skutočnosti svedčiace o tom, že priestupok spáchala konkrétna osoba, žalovaný uviedol, že uvedenú námietku považuje za námietku, ktorá nemá vplyv na rozhodnutie nakoľko z predloženého spisového materiálu vyplýva, že prvostupňový správny orgán, v dobrom úmysle predišť konaniu o priestupku a vyhnúť sa tak uloženiu sankcie žalobcovi, tomuto zaslal niekoľko výziev na splnenie si povinnosti a odovzdanie občianskeho preukazu v zmysle § 11 ods. 1 písm. h) zákona o občianskych preukazoch. Vzhľadom k tomu, že žalobca si ani po niekoľkých výzvach svoju povinnosť nesplnil prvostupňový

správny orgán začal voči menovanému konanie o priestupku dňa 01.10.2012.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s O.s.p. podanie odvolania prípustné, preskúmal odvolanie a vyjadrenie k nemu, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. apríla 2017.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z .z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Nitre pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Predmetom odvolacieho konania je rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 15S/21/2013 zo dňa 12. mája 2015, ktorým zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, t. j. Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, č. KRPZ-NR-OPP3-101-001/2013 zo dňa 4.3.2013, a toto rozhodnutie potvrdil.

Odvolací súd v medziach dôvodov odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom skúmal aj napadnuté rozhodnutia správnych orgánov a konania, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzali, taktiež skúmal či konajúci krajský súd správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol. Po preskúmaní veci sa najvyšší súd stotožnil s názorom krajského súdu podľa ktorého je rozhodnutie žalovaného v súlade so zákonom. Z vykonaného dokazovania má odvolací súd za preukázané, že žalovaný dostatočne zistil skutkový stav, následne ho aj správne posúdil a vysporiadal sa so všetkými námietkami žalobcu. Skutkový stav veci bol dostatočne preukázaný a vec bola aj správne právne posúdená, pričom krajský súd sa náležite vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie dôkladne a vyčerpávajúco odôvodnil, odvolací súd sa s jeho odôvodnením v

plnom rozsahu stotožnil.

Odvolací súd na základe nespochybniteľného zistenia, že žalobca po strate štátneho občianstva Slovenskej republiky na základe výslovného prejavu vôle a po nadobudnutí štátneho občianstva cudzieho štátu, neodovzdal bezodkladne svoj občiansky preukaz, hoci mu táto povinnosť vyplýva zo zákona o občianskych preukazoch (§ 11 ods. 1 písm. h), dospel k záveru, že takéto konanie žalobcu, resp. jeho nekonanie správne orgány v administratívnom konaní správne vyhodnotili ako také, ktorým bola naplnená skutková podstata priestupku podľa § 14 ods. 1 písm. h) zákona o občianskych preukazoch, za čo bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 33,- EUR podľa § 14 ods. 2 zákona o občianskych preukazoch.

Z ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 224/2006 Z.z. o občianskych preukazoch vyplýva, že občiansky preukaz je verejná listina, ktorou občan Slovenskej republiky preukazuje svoju totožnosť, štátne občianstvo Slovenskej republiky a ďalšie údaje uvedené v občianskom preukaze podľa tohto zákona.

V ustanovení § 9 ods. 1 písm. b) zákona o štátnom občianstve je stanovené, že „štátne občianstvo Slovenskej republiky možno stratiť nadobudnutím cudzieho štátneho občianstva na základe výslovného prejavu vôle.“

Strata štátneho občianstva na základe výslovného prejavu vôle je v § 9 ods. 16 upravená takto: „Štátny občan Slovenskej republiky stráca štátne občianstvo Slovenskej republiky dňom, ktorým na základe výslovného prejavu vôle, ktorým je žiadosť, vyhlásenie alebo iný úkon smerujúci k nadobudnutiu cudzieho štátneho občianstva, dobrovoľne nadobudne cudzie štátne občianstvo.“

K strate štátneho občianstva podľa tohto ustanovenia by nedošlo v prípade, ak by štátny občan nadobudol štátne občianstvo cudzieho štátu v súvislosti s uzavretím manželstva so štátnym občanom cudzieho štátu, a to za predpokladu, že cudzie štátne občianstvo manžela nadobudol za trvania spoločného manželstva (§ 9 ods. 17) a taktiež v prípade, ak bolo cudzie štátne občianstvo nadobudnuté narodením (§ 9 ods. 18). Tieto výnimky vo vzťahu k strate štátneho občianstva však nie je možné v danom prípade žalobcu aplikovať.

Z uvedených ustanovení zákona o štátnom občianstve (§ 9 ods. 1 písm. b) a § 9 ods. 16) vyplýva, že tým, že žalobca na základe výslovného prejavu vôle získal dňa 19.07.2011 štátne občianstvo cudzieho štátu, došlo k strate jeho štátneho občianstva Slovenskej republiky. Stratou žalobcovho štátneho občianstva Slovenskej republiky bola naplnená skutočnosť predpokladaná v § 10 ods. 1 písm. a) zákona o občianskych preukazoch, na základe čoho sa žalobcov občiansky preukaz stal neplatným a vznikla mu povinnosť odovzdať tento preukaz podľa § 11 ods. 1 písm. h), ktorý znie nasledovne: „Občan alebo jeho opatrovník je povinný odovzdať neodkladne občiansky preukaz okresnému riaditeľstvu alebo zastupiteľskému úradu, ak občan stratil štátne občianstvo alebo ukončil trvalý pobyt na území Slovenskej republiky.“

V § 14 zákona o občianskych preukazoch sú upravené priestupky, pričom na predmet tohto konania možno aplikovať § 14 ods. 1 písm. h), na základe ktorého sa priestupku podľa tohto zákona dopustil ten, kto „neodkladne neodovzdá občiansky preukaz, hoci je povinný tak urobiť.“ Tým, že žalobca neodovzdal neodkladne po strate štátneho občianstva Slovenskej republiky občiansky preukaz, hoci mu zo zákona vyplývala táto povinnosť, dopustil sa priestupku podľa citovaného ustanovenia. Za tento priestupok je možné uložiť pokutu do výšky 33,- EUR (§ 14 ods. 2)

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so závermi správnych orgánov, ktorých rozhodnutia považoval za zákonné aj krajský súd, že žalobca sa neodovzdaním občianskeho preukazu v dôsledku straty štátneho občianstva Slovenskej republiky dopustil spáchania priestupku podľa ustanovenia § 14 ods. 1 písm. h) zákona o občianskych preukazoch.

Žalobca v odvolaní voči rozhodnutiu krajského súdu uviedol, že v predmetnej veci je základnou otázkou straty štátneho občianstva žalovaného a že krajský súd sa nevysporiadal dostatočne s námietkami

uvedenými v žalobe a taktiež, že svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

Námietka žalobcu týkajúca sa prvej alternatívy riešenia konania je, že žalobca sa stratou štátneho občianstva Slovenskej republiky stáva cudzincom, na základe čoho mu zo zákona o občianskych preukazoch nevyplýva povinnosť konať, pretože túto povinnosť zákon priznáva „občanovi alebo jeho opatrovníkovi“ a žalobca sa považuje v odvolaní za cudzinca. Táto námietka je podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nedôvodná, pretože zo znenia ustanovenia § 11 ods. 1 písm. h) vyplýva, že povinnosť neodkladne odovzdať občiansky preukaz má občan alebo jeho opatrovník, ak občan stratil štátne občianstvo. Z tohto ustanovenia logicky vyplýva, že ide o osoby, ktorým bol občiansky preukaz vydaný a zároveň nastala skutočnosť súvisiaca so vznikom neplatnosti občianskeho preukazu, a teda pod pojmy „občan alebo jeho opatrovník“ v danej súvislosti zákon predpokladá aj bývalého občana Slovenskej republiky. Na základe tohto je možné tvrdiť, že žalobcovi vznikla zákonná povinnosť odovzdať neplatný občiansky preukaz. Konanie správnych orgánov malo teda oporu v zákone o občianskych preukazoch.

Ďalšou námietkou žalobcu je druhá alternatíva, ktorá predstavuje situáciu, kedy by nedošlo k strate štátneho občianstva Slovenskej republiky, ale žalobca by bol občanom s dvojším štátnym občianstvom. Túto námietku žalobca opiera o konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky číslo PL.ÚS 11/2012-26, z ktorého vyplýva, že Ústavný súd Slovenskej republiky svojím uznesením zo dňa 04.07.2012 prijal návrh poslancov na začatie konania o súlade ustanovení § 9 ods. 1 písm. b), § 9 ods. 16, § 9 ods. 1 písm. d) a § 9b ods. 2 zákona č. 40/1993 Z.z. o štátnom občianstve Slovenskej republiky v znení zákona č. 250/2010 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1993 Z.z. o o štátnom občianstve Slovenskej republiky s čl. 5 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 2 až 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 4 písm. a) a písm. c) a čl. 11 Európskeho dohovoru o občianstve na ďalšie konanie. Ústavný súd v súvislosti s rozhodovaním o návrhu skupiny poslancov na pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení zákona o štátnom občianstve, nevyhodnotil dôvody uvádzané navrhovateľmi za také významné, že by zakladali dôvod na uplatnenie výnimočnej právomoci ústavného súdu, a preto návrhu skupiny poslancov na pozastavenie účinnosti označených ustanovení zákona o štátnom občianstve nevyhovel. Žalobca však namietal, že skutočnosť, že Ústavný súd nedokázal vo veci rozhodnúť, pretože nebolo dosiahnuté kvórum, ale hlasovanie skončilo v pomere 6:5, možno chápať tak, že značná časť ústavných sudcov sa domnieva, že namietané ustanovenia zákona o štátnom občianstve sú protiústavné a tým pádom je žalobca naďalej štátnym občanom Slovenskej republiky.

(pozn.: O predmetnom návrhu neskôr Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol v konaní PL.ÚS 11/2012-137 dňa 17.09.2014 tak, že návrh skupiny 30 poslancov zamieta.)

Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je pri posudzovaní tejto námietky vychádzať z prezumpcie ústavnosti právnych noriem, ktorá sa uplatňuje v slovenskom právnom systéme. Táto prezumpcia vyplýva z čl. 152 Ústavy Slovenskej republiky a znamená, že právne predpisy v slovenskom právnom systéme sa považujú za súladné s ústavou až dotedy, dokým Ústavný súd Slovenskej republiky nerozhodne o opaku, že príslušný právny predpis nie je v súlade s ústavou. Keďže správne orgány vychádzali z prezumpcie ústavnosti zákona o štátnom občianstve, konali správne a v súlade so zákonom o občianskych preukazoch uložili žalobcovi pokutu za spáchaný priestupok, pretože platné právo správnym orgánom v danom prípade neukladalo možnosť ale povinnosť konať.

V danej súvislosti Najvyšší súd príkladmo uvádza uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn.: 10Sžr/144/2011 zo dňa 26.09.2012, ktoré odkazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, nasledovne: „V teórii ústavného práva i v slovenskom ústavnom systéme sa uplatňuje tzv. prezumpcia ústavnosti právnych noriem, čo znamená, že na účinnú právnu normu sa orgán aplikujúci právo musí pozeráť ako na súladnú s ústavou dotedy, kým ústavný súd predpísaným spôsobom nevysloví jej neústavnosť(mutatis mutandis III. ÚS 274/07).“

Po preskúmaní námietok žalobcu dospel odvolací súd k záveru, že tieto nie sú schopné spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu a preto rozsudok krajského súdu potvrdil ako

vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.